

s úroky do druhé třídy úpadkových pohledávek a bylo této dani toto pořadí napadeným rozsudkem odepřeno neprávem. Nelze přisvědčiti odvolacímu soudu v názoru, že pro zařazení válečné daně do některé ze tříd úpadkových pohledávek, není rozhodna splatnost válečné daně podle zákona čis. 66/18 ř. zák., pokud se týče zákona čis. 79/20 sb. z. a n., že nezáleží na vyměření této daně ani na doručení platebního rozkazu, nýbrž že rozhodna jest pro zařazení doba vzniku daňové povinnosti, tedy v souzeném případě, že rozhodným jest den 1. ledna 1919. Toto stanovisko odvolacího soudu nemá opory v zákoně a zejména nelze je srovnati s ustanovením § 52 konk. ř., § 22 zákona čis. 66/18 ř. zák., pokud se týče čl. V. zák. čis. 79/20 sb. z. a n. o válečné dani. Lze připustiti, že při propočtu tříleté lhůty podle § 52 konk. ř., t. j. ode dne splatnosti mohou přijíti do druhé třídy úpadkových věřitelů i pohledávky na daních starších než tři léta, ale tato možnost není bez omezení, jest tu hranice v promlčecí lhůtě pro daně (§§ 1 až 3 zákona ze dne 18. března 1878, čis. 31 ř. zák. § 25 zák. čis. 66/18 ř. zák.). Nic tedy nemění a významu pro rozhodnutí nemají možnosti, na něž poukazuje odvolací soud v napadeném rozsudku a žalovaný v dovolací odpovědi a ku kterým po případě dojde při propočtu lhůty stanovené v § 52 konk. ř. podle splatnosti válečné daně.

Čís. 7502.

Pozemková reforma.

Pachtovní poměr k zabrané nemovitosti neruší se výpovědí hospodařící osobě, nýbrž teprve převzetím nemovitosti Státním pozemkovým úřadem. Až do této doby má propachtovatel nárok na pachtovné. Lhostejno, že Státní pozemkový úřad schválil pachtovní smlouvu pro dobu do uplynutí výpovědní lhůty.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, Rv I 392/27.)

Žalobce, od něhož měli žalovaní smlouvou ze dne 2. listopadu 1923 v pachtu dvůr, domáhal se na žalovaných pachtovného 54.563 Kč 92 h s úroky, částky 35.434 Kč 65 h jako pachtovného za dobu od 12. listopadu 1924, kdy uplynula lhůta výpovědi dané žalovaným Státním pozemkovým úřadem do 31. března 1925, ke kterému dni byl dvůr státem převzat, a částky 19.129 Kč 27 h jako pachtovného od 1. dubna 1925 do 30. června 1925, to jest od převzetí dvora státem do skončení pachtovního roku 1924—1925. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, jsouce toho názoru, že výpověď danou Státním pozemkovým úřadem pachtovní poměr mezi stranami se skončil a že tím pominula povinnost žalovaných ku placení pachtovného a navzájem nárok žalobcův na ně.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalobcovu potud, že uznal žalované povinnými zaplatiti žalobci 35.434 Kč 65 h.

D ů v o d y:

Dovolání žalobcovo, opírající se o dovolací důvody čis. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., jest částečně oprávněno. Co se týče pachtovného 19.129 Kč 27 h za dobu od 1. dubna 1925 do 30. března 1925, to jest za dobu od převzetí dvoru Státním pozemkovým úřadem do skončení pachtovního roku, jest žalobcův nárok neopodstatněn. Převzetím dvora po předchozí výpovědi skončil se pachtovní poměr mezi žalobcem a žalovanými a tím skončila i povinnost žalovaných platiti žalobci pachtovné. Zvláštní úmluvy, že žalovaní přes to, že dvůr byl státem převzat, zaplatí pachtovné do konce roku, nebylo, pokud se týče nebylo tvrzení žalobce, že taková úmluva se stala, vzato nižšími soudy za prokázáno.

Naproti tomu odůvodněno jest dovolání s hlediska dovolacího důvodu čis. 4 § 503 c. ř. s., pokud se týče pachtovného za dobu od výpovědi do převzetí dvoru, to jest za dobu od 12. listopadu 1924 do 31. března 1925. Názor nižších soudů, že pachtovní poměr mezi stranami, založený smlouvou ze dne 2. listopadu 1923, výpovědí Státního pozemkového úřadu ke dni 12. listopadu 1924 zanikl, jest mylný. Otázkou, zda výpověď daná Státním pozemkovým úřadem hospodařící osobě (§ 13 záborového zákona ze dne 16. dubna 1919, čis. 215 sb. z. a n., §§ 12 až 25 zákona náhradového ze dne 8. dubna 1920, čis. 329 sb. z. a n. ve znění novely ze dne 13. července 1922, čis. 220 sb. z. a n.) ruší pacht na statku zabraném státem, zabýval se Nejvyšší soud v rozhodnutí sb. n. s. čis. 6613 a dospěl z důvodů v rozhodnutí tom blíže uvedených k odpovědi záporné. Na toto rozhodnutí a na jeho příslušné důvody se poukazuje. Odchýliti se od stanoviska v onom rozhodnutí zaujatého není v projednávaném případě důvodu. Není rozhodujícím, že Státní pozemkový úřad schválil pachtovní smlouvu ze dne 2. listopadu 1923 pro dobu do uplynutí lhůty výpovědní. Žalovaní přes to zůstali na pachtovaném dvoře a hospodařili na něm dále a to důvodem pachtovní smlouvy ze dne 2. listopadu 1923 se žalobcem ujednané (§ 43 a) zák. čis. 220/22). Hospodařice na majetku státem zabraném měli ovšem (§ 6 zákona čis. 215/19 a zákona ze dne 12. února 1920, čis. 118 sb. z. a n.) povinnost hospodařiti řádně a podléhali v tom směru doзору, ale z toho nelze, jak se o to pokouší žalovaní, ještě dovozovati, že nebyli v pachtovním poměru k žalobci. Proti trvání pachtovního poměru až do převzetí a proti nároku na pachtovné do této doby, nelze nic vyvozovati, jak činí odvolací soud, z toho, že v dopisech ze dne 14. listopadu 1924 a 19. ledna 1925 upomínal žalobce o pachtovné a vedlejší poplatky toliko do dne výpovědi. Tím se žalobce nároku na další pachtovné, pokud mu náleželo, nevzdal. Dlužné pachtovné za dobu od 12. listopadu 1924 do 31. března 1925 činí podle výpočtu prvního soudu, proti kterému námitky nebyly vzneseny, 35.434 Kč 65 h a bylo podle toho, co shora uvedeno, pachtovné v této výši s úroky podle smlouvy žalobci přisouditi.